

КАФЕНЕ

КОНСТАНТИН КУЧЕВ

Под носа на парадокса*

Защо само ние, хората, имаме носове, издадени напрег? Никое животно няма такъв нос, техният е или сплеснат, или почти незабележим. Сега ще ви помоля да направите нещо необичайно. Вземете носа си в ръка и го разгледайте внимателно, от всички страни. Какво ви прави впечатление? Не знаете какво да го правите, когато той съществува отделно от вас. Сам по себе си вашият нос не означава нищо, безполезен е. Той придобива значението си, когато е прикачен към вашето лице, и то именно там, където обикновено си стои, под веждите и над устните. Няма да ви върши работа, ако си го закачите под брадата или зад ухото, защото вие знаете да употребявате носа си само при определени условия, които сте виждали у всички хора, с които сте се сблъскали през живота си.

Вие не бихте опитали да пишете с носа си, защото мнението на хората е, че пръстите на ръцете са по-добре устроени за тази работа. Вие сте толкова свързани с представата на хората за човешкия нос и неговия начин на употреба, че аз съм убеден – тази връзка е по-силна, отколкото връзката между самия нос като физическо тяло и човешкото тяло. Тоест ако задачата да си махнете носа ви се е сторила невъзможна, опитайте да махнете само цялата представа за това какво е човешки нос, но така, че нищо да не остане от нея – то е дори по-трудна задача. Едно от нещата, които ни свързват най-силно, е онова, което смятаме за възможно и невъзможно – общата ни представа за света, в който живеем.

А сега приберете носа си в джоба. Добре де, оставете го, където си решите. Не знаете защо искам толкова нещо от вас, чудите се накъде бия изобщо, това въведение ви се струва безсмислица. Да, то може да бъде безсмислица – защото ние с вас не сме свързани, а разделени. Ние сме свършено сами

точно там, където всичко ни свързва – в нашата парадоксалност, в нашата невъзможност да бъдем достатъчно сами и достатъчно свързани едновременно. Изобщо не знаем какво представляваме, какво представляват нашият свят и връзките между нас и нашия свят – благодарение на което можем да се уdivляваме, колкото си поискаме.

Какво осъзнаваме? Така, както си стоим или се разхождаме, ние си мислим, че ходим изправени, че горе е горе, а долу е долу. Истината е, че върху планетата Земя ние постоянно стоим с главите настрана, а често се случва да бъдем и с главите на долу, но не го осъзнаваме. Излежда е съвсем добре тогава, че не разбираме какво става – иначе щяхме много да се объркаме. Въпреки това не можем да оставим стремежа си към самоосъзнаване да угасне. Ако заживеем с комфорта, който ни предлага един екран, който уж ни пренася в джунглиите на Африка, ще се заблуждаваме все повече и повече. Този екран само ни понася по средното, той задълбочава илюзиите ни, че

осъзнаваме действителността, в която живеем, че сме свързани с нашия свят. Джунглиите на Африка нямат нищо общо с нашето тяло, ползгало на дивана.

Нашите тела знаят много за това как ние сме свързани. Телата ни се вълнуват от преходността на нашия живот и копнеят да бъдат обичани, да бъдат свързани за краткото време на един човешки живот. Можеш ли да кажеш, че обичаш достатъчно, че се насищаш да обичаш, че си обичан и задоволен от обичта, която получаваш? Ние нямаме достатъчно време, за да обичаме толкова, колкото ни се иска.

Едно от нещата, които ни свързват най-силно, е танцуването. За да бъдем свързани, ние трябва да намерим нашия танц и да танцуваме. Разбира се, да ловим риба или да бъдем душата на компанията, а дори и да шофирате е също вид танц със своя ритъм или също е част от нашия танц. Представете си – всичко, което прави нашето тяло, целият ни живот е танц. Йошито Оно е танцър, син на един от двамата основатели на танца Бутто, който гостува миналата година в България. (Танцът Бутто се ражда в Япония след Втората световна война като отражение на жестокостта и абсурда.) Когато свърши своето представление, той заговори за баща си Кагзую Оно, на 104 години, вече на легло. И каза – баща ми още танцува. После отвори една шарена кутия, откъдето извади мъничка фина кукла за куклен театър, изящно копие на стария Кагзую Оно. Куклата се поклони на всички и започна да танцува под съпровода на най-нежната мелодия, която Елвис някога е изпълвал: Can't help falling in love...

Аз мисля, че няма нищо по-важно от това да сме истински свързани с хората, които обичаме – свързани в сърцето си. Наивно ли ви се струва? Ако е така, значи имате нужда да обичате повече. Няма значение какъв ще бъдеш – художник, продавач на вестници, музикант, лекар, бездомник... Можеш да бъдеш който и да е, стига да правиш нещо за някого, с когото си свързан в сърцето си. 🍷

* Заглавието е на редакцията. Текстът беше класиран на четвърто място В конкурса на сп. „ТЕМА“ и Vivacom „Всичко, което ни свързва“